

Hele ikke angaar Forsændelser udenfor Indlandet. Hvorfor skulde den saa i dette Tilfælde gjenennem en Redaktion her paa et enkelt Sted ville give en Bestemmelse for Forsændelser til Udlandet? Nei, Reglen for Forsændelser til Udlandet ligger i § 29, hvor der undtagelsesvis er en Regel, som giver Anvisning paa, hvorledes Forholdet skal være overfor Udlandet. Jeg tror ikke, at det er lystedes den ærede Ordfører at gjøre klart, at hans Udtalelse om de forskjellige Opfattelser hos Postvæsenet af dets Ansvar i Tilfælde, hvor det skal udrede Erstatning eller paa anden Maade have Ansvar, var heldigt, og jeg vil sige, at Postvæsenet staar ikke fare for at kunne komme til at udrede mange Penge af sin egen Kasse eller i det Hele mange Penge; thi det gaar ganske overordentlig let og uden synderlig Bekostning; det koster et Par Telegrammer eller en Skrivelse, og saa er den Sag i Orden. Der er overhovedet ikke mange Sager af den Art, og de ordnes overordentlig let og uden Bekostning. Jeg har ikke sagt, som den ærede Ordfører her igjen udtalte, at Postvæsenet her slet ingen Forpligtelse har; tværtimod, Postvæsenet her har den Forpligtelse at gjøre sit Yderste for at skaffe de Vedkommende Erstatning, fra det paagjældende Sted i Overensstemmelse med de bestaaende Regler i Konventionen med paagjældende Land. Det har jeg sagt, og Sagen staar altsaa ikke, saaledes som det ærede Medlem sagde, paa, om det danske Publikum skal være uden Garanti for, at det faar de Sager erstattet, der blive borte under det fremmede Postvæsens Værg, eller om det skal have Ret til at faae Erstatning; det er ikke Sagen, men Sagen er, om det danske Postvæsen skal være forpligtet til, naar der føres Bevis for, at Forsændelser ere bortkomne, da at udbetale Erstatning derfor. Det er det ikke forpligtet til, og det staar ingen Steder angivet, at det danske Postvæsen skal bære det sidste Ansvar. Det vil bero paa Forhandling med det fremmede Postvæsen, men den kan efter de Konventioner, som i den Henseende ere sluttede mellem Staterne, ikke undeværlige og er aldrig udelteven, saa der er ingen fare i den Henseende. Hertil skal jeg indskrænke mig.

C. Møller: Der er et lille Punkt, som jeg gjerne vilde gjøre opmærksom paa; det er nemlig Vædringsforslag Nr. 2, som jeg tror ikke er heldigt, og som jeg ialtfald har megen Betænkelse ved at stemme for. Som Lovforslaget lyder, sker der i den Henseende, som dette Vædringsforslag omhandler, kun den Forandring, at en Kvittering

for Fremtiden skal betales med 5 Ore istedet for 4 Ore; men hertil føier nu Udvalget det, at den Indtægt, som hidtil er tilfaldet Statskassen, skal tilfalde Kontoret, altsaa Postmesteren. Jeg har nu i og for sig aldeles ikke Noget imod, at denne Indtægt tilfalder Kontoret. Som Forholdene faktisk have udviklet sig, har den ikke stor Betydning, men jeg frygter for, at vedtager man dette Vædringsforslag, vil den ikke faae saa ringe Betydning i Fremtiden. Det er jo almindelig bekendt, at enkelte Kvitteringer for Pengebreve, Postanvisninger, Pakker, udstedes saa godt som aldrig; det er jo almindeligt, at Enhver, der har en Korrespondance af noaensomhelst Betydning, har en Postbog med forskjellige Rubriker, hvori den Gjenstand, der skal afsendes, bliver indført, og som oftest har man mange Gjenstande, som paa een Gang opføres i den samme Bog; man faar altsaa Kvitteringerne meget nemt, ved at den vedkommende Funktionær paa Postkontoret kun skriver sit Navn udfor, hvor disse Gjenstande staa indførte. Nu maa man endelig ikke opfatte det, som om jeg har den Tro, at der ved skulde Postvæsenet gjøre sig en utilbørlig Indtægt, men det ligger dog omtrent i Sagens Natur, at det meget let kan føre til en Forøgelse. Jeg veed meget vel, at der i Anordningen om Benyttelsen af Posterne indeholdes en Betegnelse af disse Kvitteringer, som, hvis den fulgtes, vilde berøve Postmesteren Ret til at tage Betaling for at skrive sit Navn i Postbogen, men efter hvad jeg veed, er det paa ikke saa faa Steder en underordnet Funktionær, der opbevarer disse Smaa-indtægter; men naar det er Tilfældet, forekommer det mig at ligge saa overordentlig nær, at den Paagjældende vil have Ret til at sige: Ja, jeg er slet ikke forpligtet til at skrive mit Navn i Postbogen; jeg har Ret til at faae 5 Ore for en Kvittering, og det overholder jeg. Min Mening er ikke at ville stille noget Underændringsforslag til Vædringsforslag Nr. 2; jeg kunde i og for sig meget godt stemme for det sidste Punktum af Forslaget, men jeg tror, det vilde være aldeles uforholdent, naar det første Punktum ikke stod der, da enhver Embedsmand jo med største Lethed vil kunne have en Kvittering i sin Postbog. Disse Postbøger, tror jeg, spille en vis Rolle, ialtfald hvor jeg er bekendt; det er jo en overordentlig stor Behagelighed, naar man gjennem et helt Aar har alle sine Postkvitteringer samlede paa eet Sted, altsaa ved opstaaende Tvivl strax kan opsoge det Sted og den Tid, da den omspurgte Gjenstand er afleveret. Jeg kan altsaa ikke stemme for dette Vædringsforslag Nr. 2. — Der er